

Arrest

nr. 228 967 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Clayslaan 95
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2019 met referentnummer 84890.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2018 dienden verzoekers, na tevergeefs een asielprocedure te hebben doorlopen, een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet)

1.2. Op 31 januari 2019 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

1.3. De verwerende partij trof op dezelfde dag drie beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij vormen de thans bestreden beslissingen en luiden op nagenoeg identieke wijze als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure werd afgesloten met een negatieve beslissing op 22.08.2012/ 13.04.2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de asielaanvraag in overweging te nemen. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 17.12.2012/ 04.09.2012, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk voor zover het in eigen naam wordt ingediend door A.L. en D.D. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door A.L. en D.D. (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend door D.L, D.F en D.M. (hierna: verzoekers).

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, voeren verzoekers een schending aan van artikel 27 §3 van de Vreemdelingenwet “in combinatie met” artikel 62 van diezelfde wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat de verwijderingsmaatregel manifest onwettig is;

Dat de verwijderingsbeslissing immers rust op volgende overwegingen: (...).

In tegenstelling met hetgeen beweerd wordt in de bestreden beslissing hebben betrokkenen tevens een regularisatieaanvraag ingediend waarvan de uitkomst pas betekend werd op hetzelfde moment als dit bevel wat de bestreden beslissing uitmaakt en waardoor de betrokkenen geduld werden om op het grondgebied te blijven teneinde hun procedure af te wachten .

Dat zij immers hun afhankelijkheid van dit verblijf in België uiteengezet hebben en dit reeds gedurende een periode van 7 jaar en aantoonde dat ze geen andere banden hebben met hun thuisland en de kinderen van 11 en 16 en 21 schoollopen en zij tevens geen woonst meer hebben in hun land van oorsprong en hier hun school willen aflopen.

Zij voeren dus een schending aan van artikel 8 EVRM en 9 van het verdrag van de rechten van het Kind. Zij wonen steeds op het aangegeven adres en de kinderen kennen geen andere school.

Doordat de bestreden beslissingen in elk geval dient vernietigd te worden omdat het bevel ook op zichzelf wettelijke en feitelijke grondslag missen:

Artikel 74/13 luidt als volgt :

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

Doordat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met de specifieke omstandigheden waarin verzoekers vertoeven en geen enkele motivering daaromtrent bevat.

Doordat Art. 74/14; [1 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Dat er bovendien totaal niet gemotiveerd wordt waarom er een termijn van 7 dagen wordt toegestaan om de verwijdering uit te spreken hetgeen uitermate drastisch is dat er bij het nemen van deze beslissing geen rekening werd gehouden met de gezinssituatie

De kinderen gaan naar school en zijn schoolplichtig evenals de meerderjarige zoon die een beroepsopleiding volgde Dat er geen absolute verplichting is om degelijke uitwijzigingsmaatregel nemen en er rekening moet worden gehouden het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (artikel 74/13 Vw).

Doordat er evenmin rekening gehouden werd met het feit dat al hun aanknopingspunten in België zijn en zij geen bezittingen of onroerende goederen bezitten waarnaar zij terug zouden kunnen keren zodat zij in een zeer precare en gevaarlijke situatie riskeren te komen

Doordat de bestreden beslissing genomen is in overtreding van de artikel 8 EVRM aangezien er een hoger belang moet beschermd worden aangezien de volledige familie zijn aanknopingspunten in België hebben.

Dat zij echter wel in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van hun verankering en aanknopingspunten in België .

Dat in dit geval tevens een schending van de motiveringsplicht is aangezien in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. niet werd nagekomen aangezien ze stoelt op onjuiste gegevens en tegenstrijdig is. Zij hebben hier een sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 EVRM

Dat de verwijdering artikel 8 EVRM schendt;

Zodat, de verwijderingsmaatregel te dien einde onwettig is ;”.

3.2. De aangevoerde schending van artikel 27, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over opsluiting, wordt niet nader toegelicht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is .

3.3. Uit de drie bestreden beslissingen blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en dat op een duidelijke en concrete wijze wordt uiteengezet waarom hiervan toepassing wordt gemaakt. Verzoekers zetten niet uiteen waarom deze motivering hen niet toelaat zich erop te verdedigen wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.4. Verzoekers verwijzen naar hun aanvraag om verblijfsmachtiging die ze ingediend hadden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geven uitleg over de inhoud ervan en betogen dat ze “geduld werden” op het grondgebied teneinde hun procedure af te wachten. De bestreden beslissingen werden

getroffen samen met de verwerping van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dus nadat de elementen die ze daarin hadden aangehaald werden beoordeeld. Alleszins is nergens bepaald dat als een vreemdeling een dergelijke aanvraag om verblijfsmachtiging indient en hij hierin gewezen heeft op zijn afhankelijkheid van België en op het schoollopen van kinderen, hij niet langer illegaal in het Rijk verblijft en de verwerende partij derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten mag verstrekken in dit geval. Verzoekers tonen dit ook niet aan. Zij kunnen met hun betoog dan ook niet de vaststelling onderuit halen in de bestreden beslissingen dat zij vallen onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.5. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten stellen het illegaal verblijf van verzoekers vast. De Raad ziet niet in waarom hij dient te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM op basis van het door verzoekers aangehaalde element dat ze nog steeds op het aangegeven adres wonen. Het hele gezin dient het land te verlaten, minstens blijkt niet dat het anders zou zijn. Het blijkt niet dat ze in het land van herkomst geen gezinsleven kunnen leiden. De Raad ziet dan ook niet in hoe het in het betoog opgeworpen artikel 8 van het EVRM kan geschonden zijn door de bestreden beslissingen voor zover voormelde bepaling in de bescherming van het gezinsleven voorziet. In de in punt 1.2. bedoelde beslissing werd reeds gesteld, *“Wat het inroepen van art 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier met van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België zouden verblijven.”*

3.6. Inzake het privéleven tonen verzoekers niet concreet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het algemeen betoog dat *“al hun aanknopingspunten in België zijn”* en dat ze hier een *“sociaal en economisch centrum”* opgericht hebben en een *“verankering”* hebben, volstaat te dezen niet. De Raad kan op dit punt eveneens verwijzen naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing waarin kan worden gelezen, *“Ook tonen betrokkenen niet aan dat hun eventuele opgebouwde sociale contacten zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art 8 van het EVRM geboden bescherming.”*

3.7. Verzoeker hebben tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing geen beroep ingediend zodat de hierin gemaakte beoordeling definitief is.

3.8. De Raad ziet niet in waarom hij dient te besluiten tot een schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag op basis van het door verzoekers aangehaalde element dat de kinderen geen andere school kennen. Alleszins kan er opnieuw worden verwezen naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing waarin kan worden gelezen:

“Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de minderjarige kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...). Voor wat betreft de bewering dat bij de beoordeling van deze aanvraag rekening moet gehouden worden met het belang van het kind, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de minderjarige kinderen geschaad zouden worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. (...).”

Verzoeker tonen ook thans niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden of dat de scholing van de minderjarige kinderen een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

3.9. Voor wat betreft het in het betoog aangehaalde geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verplicht deze bepaling de verwerende partij om rekening te houden met de erin opgesomde elementen, met name met het gezins- en familieleven, het belang van het kind en met de gezondheidstoestand.

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 31 januari 2019 de volgende analyse heeft gemaakt m.b.t. de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel

74/13) :

1) Hoger belang van het kind.

aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. Ook tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden

2) Gezin- en familielevens:

de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België zouden verblijven

3) Gezondheidstoestand:

betrokkenen halen geen medische elementen aan”.

3.11. Verzoekers brengen geen elementen aan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van dit wetsartikel blijkt dan ook niet.

3.12. Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, vallen verzoekers erover dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom ze een termijn van 7 dagen krijgen om uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is inderdaad geen motivering op dit vlak, maar de Raad ziet niet in wat het belang is van verzoekers bij dit onderdeel van het middel, aangezien hen slechts een maximale uitvoeringstermijn van 30 dagen kan worden toegekend, conform het gestelde in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze termijn is heden al lang verstreken en het blijkt niet dat verzoekers het grondgebied vrijwillig of gedwongen verlaten hebben. Integendeel bevestigen de verzoekende partijen ter terechtzitting dat zij thans nog in België verblijven.

3.13. Verzoekers werpen nog op dat *“zij geen bezittingen of onroerende goederen bezitten waarnaar zij terug zouden kunnen keren zodat zij in een zeer precaire en gevaarlijke situatie riskeren te komen”*. Voor zover hieruit dient te worden afgeleid dat verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM beogen op te werpen, kan een algemeen betoog inzake het ontbreken van bezittingen of onroerende goederen in het land van oorsprong bezwaarlijk wijzen op een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straf in dit land.

3.14. De overtuiging van verzoekers dat ze wel degelijk in aanmerking komen om geregulariseerd te worden is gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Deze kan de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door de vierde en vijfde verzoekende partij. De overige verzoekende partijen hebben geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste, tweede en derde verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de eerste, tweede en derde verzoekende partij, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA